Перекладач: Микола Лукаш

ОДИН ЛИШ РАЗ

Не пам'ятаю вже,
Коли і де я чув таку легенду...
На півночі далекій
Десь є долина серед гір високих;
Сумна вона й темна,
Бо там ніколи не світає сонце.
Живуть сумні там люди
В снігах одвічних, у димучих юртах;
Сидять навкруг багаття
Чоловіки, хмурні й скупі на слово,
Жінки смутні, журливі;
За ними діти кутаються в хутра.

Не знаю, як то сталось,-
Можливо, що Земля зійшла з орбіти,-
Одного дня
Засяло раптом сонце,
І люди всі, налякані тим блиском,
В курні побігли юрти,
Камінням позавалювали входи,
Попадали додолу
Й молилися, щоб невідомий демон
Їм пощадив життя.
Тим часом соице
Спалило геть усі сніги одвічні,
І цілина піднесла
До уст промінних запашні фіалки.
Бог сонця як побачив
Цю мертву тишу, острах і молитви,

Пройшов долину
І більш ніколи в край той не дивився.

Як страх минувся
Й наважилися люди вийти з жител,-
Побачили вони
Вологу землю й невідомі квіти
І зрозуміли — добрий Бог
Відвідав їх, але на них образився,
І всі в душі відчули,
Що день такий не вернеться ніколи...
Тоді ще в глибшім смутку
Схилилися їм голови додолу.
Жили вони тепер
В подвійнім горі,— всі-бо відчували,
Що світло життєдайне
Один лиш раз зайшло в їх край похмурий
І з їхньої провини
Пішло від них навіки!

Один лиш раз ішла любов край мене.
Струнка і чорнокоса,
Вона до мене ніжно говорила:
"В вас добре серце,
Щаслива буде з вами кожна жінка".
А несміливий погляд
Казав ще більш, ніж ті слова солодкі,
Промовлені так любо,
Так рідно, як у Тєшині моєму,
У ріднім краї...
Та я, що вже давно
До дна допив життя гіркотну чашу
І з книг буття сторінки білі вирвав,
Сказав їй грубим тоном,
Як мовить чорний люд у нас в Остраві:

"Без краю, панно, буде той щасливий,
Хто стане вашим мужем,
Але шкода —
На пні усохлім не цвісти троянді".

Любив її — за іншого пішла.
Вогонь мій згас, на серце впали тіні,
І сум тяжкий життям моїм снується,
Як пригадаю часом,
Що йшла любов край мене ніжним кроком,
А я до хати двері зачинив,
І вже вона не вернеться ніколи!